EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Manresa en flames

Â
No estic parlant de cap pel·lícula ni res semblant. Tampoc dels incendis històrics que ha patit la nostra ciutat. El primer el 3 d'agost del 1713, en el marc de la Guerra de Successió, per part de les tropes de Felip V. I la segona vegada el 30 de març de 1811, durant la Guerra del Francès.

Les darreres setmanes, en les diverses manifestacions de rebuig a la sentència del Tribunal Suprem, arreu del país i especialment a Barcelona, s'han produït diversos aldarulls al carrer amb el foc com a protagonista impactant i Manresa no n'ha quedat pas al marge. En efecte, el dimecres 16 d'octubre al vespre, hi ha haver corredisses davant dels agents antiavalots del Mossos i alguns cops de porra, una vegada la concentració davant la caserna de la "Guardia Civil" (ho escric expressament en castellà per no haver-hi de posar l'accent obert, ja que és clarament la "seva" guàrdia; una institució d'estructura militar obsoleta que encara conserva el tarannà de no barrejar-se amb el poble, tancada a la seva casa-caserna, on llueixen el ridícul i antiquat tricorni). Aleshores alguns joves -que, val a dir, han demostrat un notable compromís social i polític- van col·locar contenidors de deixalles al mig del carrers i hi van calar foc. O sigui que, en menor mesura, Manresa també es va posar dins la llista de ciutats que van viure una nit convulsa.

Crec que davant de la discrecionalitat demostrada per la policia a l'hora de repartir llenya i, en general, la seva manca de finesa a l'hora d'identificar concretament els autors materials dels desperfectes, aquest cos mereix la nostra reprovació i demanar responsabilitats a qui va donar aquestes ordres de càrrega contra qui tenien al davant, ja que malmet greument la imatge d'un cos que hauria d'estar al servei de la ciutadania. I això mateix el govern municipal ho va denunciar al seu moment. No és pas la primera vegada que els agents de la Brimo es passen de frenada i, potser, seria l'hora de pensar en la seva dissolució o bé en una profunda reconversió. Al cap i a la fi, per perseguir delinqüents i garantir la seguretat i els bens públics i privats no cal tanta parafernàlia pseudomilitar. Per altra banda, si bé des de l'unionisme espanyol es vol magnificar, i sense entrar en el llarg debat de si qui comença la gresca són agents infiltrats i en quin grau, es tracta de disturbis que en cap cas es poden considerar violència real, si aquesta l'entenem de manera correcta. La violència, amb morts i ferits importants, és la que hi ha avui en llocs com Hong Kong, Xile, Equador, Veneçuela o Bolívia, per posar uns exemples d'actualitat. Allí sí que s'han produït enfrontaments sagnants entre grups rivals i amb la participació de la policia i altres cossos paramilitars. I ningú està parlant allí de terrorisme, com algú sí que ha fet aquí.
Per sort a casa nostra som capaços de mantenir una lluita reivindicativa i de denúncia, amb una tensió relativament controlada, que encara ho estaria més si no hi hagués provocadors d'origen confús i la policia gestionés millor els seus nervis i fos més professional, eficient i ideològicament neutral. I que fili més prim en les seves actuacions sense repartir estopa indiscriminadament. Esperem que així sigui.

Foto: Robert Couse-Baker.